

Καί κάτι άλλα παιχνιδίσματα γαλλικά: ενώ μιά πράξη, ένας συλλογισμός συνεχίζεται με κανονικό ένεστώτα γυρίζουν τή φράση σέ μέλλοντα, ξαφνικά χωρίς λόγο "θά μιλήσει..." "θά έρθει..."

Ή δημοτική δέ συνηθίζει καί τώρα δέ θά συνηθίζει τ'άφηρημένα ούσιαστικά: "δικαιοσύνη", "κακία", "σπατάλη", "βλακία". Τό κάνει έπιθετο ούσιαστικό: "ο δίκαιος", "ο κακός", "ο σπάταλος", "ο βλάκας".

Ή αποκλείει, τουλάχιστον έμποδίζει τήν πολυλογία, έπιδημία δευτή, πληρωμένη μάλιστα: έφημερίδες, περιοδικά κάθε τόσο αύξάνουν τίς σελίδες. Τό χαρτί βλέπουμε ότι ακρίβηνε άρκετά, ποτέ τόση φλυαρία, τόσα έγκλήματα, περιγραφές καί λεπτομέρειες, τόσα πρόσωπα της "ήμέρας", χωρίς οίκονομία λόγου καί χώρου καμιά.

Όταν λείψουνε λέμε ταμπέλες κρεμασμένες στραβά μέ βέλος "πρός τ'άριστερά" πού οδηγούνε "δεξιά".

Όταν ξέρομε πιά πώς δέ θά είναι ή νεοελληνική γλώσσα εϋκολη έτοιμη, βάζεις ένα νόημα, ένα περιστατικό σέ πρίζα δίπλα σου βγαίνει εκφραση γλωσσική σωστή = φώς.

Ξέρομε πιά πώς τό ρεύμα έχει διακοπές, βλάβες, ξέρομε πού βρίσκονται οί βλάβες, από πού οί διακοπές.

Όλα πού χρειάζονται άλλαγή, τότε θ' άλλάξουνε.

Θ'άλλάξει καί ή στίλιξη.

πού διαφέρει από τή γαλλική μέ τά τόσα κόματα μέ ή χωρίς τελείες από πάνω, γιά πολλές "άποχρώσεις".

Ή νεοελληνική φράση πιά μονοκόματη.

Ο ήχος που έχει σχέση στενή μέ τόν προφορικό λόγο, σήμερα κι αυτός είναι άλλοπρόσαλλος, πότε κραυγαλέος πότε μονότονος, φυσική όμιλία, ήχος φυσικός σπάνιος. Πολύ προσποιημένος καί στήν όμιλία καί σέ δημόσιες συζητήσεις, "στά μέσα ένημερώσεως" άγνώριστος.

Ακούς από μακριά σπάνια καταλαβαίνεις πώς είναι γνώριμη γλώσσα = Έλληνικά κοινά.

Καί οί φωνές πού έπαναλαμβάνουν τό ίδιο νόημα, συνήθως γυναικείες "στόν επόμενο τόνο ή ώρα θά είναι", "περιμένετε στό ακουστικό" ήλεκτρονικά τυποποιημένες θά έχουν άποτυπωθεϊ από βεντέτες σέ ήχο ξένο.

“Όσοι διαβάσανε τό γραπτό μας καί δέχονται τήν πρόβλεψη καί τήν ανάγκη γιά γλώσσα νεοελληνική, γνώριμη καί στ’αύτί, ἄς προσέξουνε πῶς στή σημερινή, μάλιστα γραπτή δημοτική τό ν πού καταργήθηκε- τό πήραν ἀπό φόβο, ὅμως δέν μπορεῖ νά λείψει ὅταν ἡ ἐπόμενη λέξη ἀρχίζει μέ τ ἢ κ ἢ π.

“Αν ἐπικρατήσῃ καί σέ λίγο ἀκοῦμε “τό καπνό”, “τό πατέρα”, “τό κόσμο” εἶναι ἄλλη μία ἠχητική πληγή. “Ἐτσι μιλοῦσαν κάποτε κυρίες μέ ἀγωγή ἐγγλεζοχιώτικη.

Καί τά ἰδιώματα, Ποντιακά, Κυπριώτικα, διάφορα ἀπό περιοχές τῆς μικρασίας, Ἀρβανίτικα δέ χρειάζονται ἄμεσα βέβαια μά ἔχουνε θέση στή σπουδή τῆς γλώσσας.

Καί στήν ἀνάπτυξη τῆς περιοχῆς του καθένα μέ τίς ρίζες του, τήν ἱστορία του, πῶς ἐπιβίωσε καί ὡς πότε.

Θά πεῖς ποιός θ’ἀφίσει “τ’ἀγγλικιά του” μάλιστα “έντατικά” νά μελετήσῃ τ’Ἀρβανίτικα;

Δέν ὑπάρχει τέτοιος κίνδυνος. Μά κάπου στήν Ἀνώτερη καί παρ’ὀλίγον Ἀνώτατη καί σοῦπερ Ἀνώτατη Παιδεία εἶχε θέση μελέτης καί πρόγραμμα γιά ἰδιώματα.

Καί καταλήγομε: “Ὅπου δέν ξεσηκώνονται εἰδικοί γλωσσολόγοι, φιλόλογοι ἄς ξεσηκωθοῦνε πρῶτα λίγοι καί ὕστερα πολλοί κουννοί νεοέλληνες γιά γ λ ω σ σ ι κ ῆ ἀ ν τ ῖ σ τ α σ η.

Λοιπόν ἀπ’τίς αἰσθήσεις θά ὀξυνθεῖ πιστεύω καί θά ζητά πρῶτα ἦ χ ο σ ω σ τ ὀ ἦ ἀ κ ο ἦ, ὅταν κι ὅπου ἡ ἐλληνική γλώσσα ἐπικρατήσῃ.

Καί γ ε ὕ σ η γλωσσική σωστή καί αὐξημένη κι γλωσσική εὐαισθησία.

Καθώς καί στομάχι γερό νά χωνεύει τ’ἄλλοπρόσαλλα.

Κι ὁ νούς, τό ξαναλέμε νά μήν ἀρχηστευτεῖ, ν’ἀναζητᾷ.

Οὔτε στέκει στήν ἀναζήτηση νά συμβουλέψῃς: “διαβάζετε, διαβάζετε” ὅπως σέ περιοδικά συμβουλεύαν τοῦς ἀρχαίους, σά νά τοῦς λές “τρῶτε πολύ γιά νά γίνετε καλοί μάγειροι”.

Οἱ ὁμαλοί κοῖνοί “Ἕλληνες δέν εἶναι ἀ ρ χ ἄ ρ ι ο ι.”

Μά κι αν άχρηστευτεΐ τοϋ κοινοϋ νεοέλληνα, τοϋ κοινοϋ ανθρωπου ο νοϋς και γίνομε κοινωνίες που χρειάζεται νοϋς μόνο για μία είδική δουλειά όπως π.χ. τά μερμύγια, οί μέλισσες, πάλι σε μερμυγιοφωλιές, σε κυψέλες δέν αλλάζουνε πιστεύω τή δική τους γλώσσα: Σαλεύουνε κεράλες, φτεράκια για συνεννόηση, δέ σαλεύουν κεράλες, φτεράκια της φύρας όπως του σκαθαριοϋ. Έκτός, αν προσπαθοϋνε να ξεγελάσουνε κανέναν έχθρο. Σήμερα έμεΐς ξεγελοϋμε τον έαυτό μας.

Η πολίηση πάντα άνετη ζωντανή δημοτική. Στενά δεμένος φαίνεται με τις πηγές της ζωής ο ποιητής - αν είναι ποιητής -.

Τ'άφηρημένα κι ασυνάρτητα της θελημένης ασυναρτησίας, τά λεγόμενα και πρωτοπορειανά, γρήγορα γίνονται όπισθοπορειανά, τό είδαμε.

"Αν και όταν έχουν άξία διαρκεί, άργά ή γρήγορα φανερώνεται. Βέβαια, μία για πάντα με τον πυρηνικό χαλασμό θά λείψουνε.

Μέ ποιητική διπλή αΐσθηση και γλωσσική άνεση γράψανε και μερικοί πεζογράφοι, Παπαδιαμάντης, Μωραΐτίδης, ότι περιγραφικό ή σχόλιο δικό τους σε καθαρεύουσα έξοχη - τήν ξέρανε. Στήν ίδια σελίδα νησιώτες, παπάδες, θαλασσινοί, γυναίκες, κόρες τέλεια δημοτική - νόμιμη διγλωσσία, πλούτος μας.

Έδω μας πέρασε άπ'τό νοϋ μία ύποψια - έμπειρική κι αύτή - πως οί άρχηγοί και όπαδοί φανατικοί καθαρευουσιάνοι της έποχής εκείνης δέν ξέρανε τή γλώσσα που έπιβάλανε. Όσα γράψανε, κηρύξανε δείχνουνε ήμιμάθεια. Δέν ώφεληθήκανε από τήν πιο περίπλοκη μά περιεκτική δομή της καθαρεύουσας.

Μέ κούφια συνθήματα για "έθνικούς κινδύνους", "χυδαιότητες" κυρίεψε κάποιος γλωσσικός φασισμός που ξεγέλασε και τή νεολαία (όπως κι ο πολιτικός). Μέ στόχο να κόψει και τή γλωσσική φυσική πορεία προς τήν αναγνώριση τοϋ λαοϋ και της γλώσσας του. Και να διατηρηθεΐ άλλο ένα προνόμιο - τό γλωσσικό - της άρχουσας τάξης.

"λαϊκισμός"

Κι ή λέξη αύτή έπιρεάζει άκόμη τή γλωσσική μας ύποτέλεια, έκφράζει περιφρόνηση άνομολόγητη και όμολογημένη για ό,τι

Έχει λαϊκή προέλευση.

Βέβαια τὰ "λαϊκά" προϊόντα πνευματικά και χειρο-τεχνικά, χάνουν από τήν αξία τους όταν καλοθελητές βαλθούν νά τὰ βελτιώσουν. Ούτε είδηση παίρνουμε μήπως χρειάζεται ΚΑΙ ΝΑ διδαχθούνε, από αυτά πού διατηρήθηκαν.

Πάντως φόβος-πανικός βασανίζει δημοσιογράφους μά και λογοτέχνες - όλα τὰ επαγγέλματα και πλανώδιους πωλητές, μήπως φανούνε ά σ υ γ χ ρ ό ν ι σ τ ο ι.

Συζητώντας για "γλωσσική αντίσταση" κάποιος ρώτησε αν πιστεύουμε πώς θα λείψει πιά ποτέ τό "σέξ"-έρωτες "καρφί".

Απαντούμε: Κι ή λέξη "σνάκ μπάρ" άλλαξε τή γεύση και τή σημασία μιᾶς ψυχαγωγίας.

Όμως ή προηγμένη τεχνολογία - πού μᾶς χρειάστηκε και παραπάνω - αν μετρούσε ικανοποίηση έρωτική, απόλαυση, κρυφές και φανερές συγκινήσεις, ώμό παθος + τή λέξη ά γ ά π η ἄς είναι ἄστατη, συγκρίνοντας μέ τό "σέξ" θά'βγαινε τό "σέξ" θεωρία και πράξη χαμηλής αξίας είδος.

Δέν έχει έπάρκεια τό σέξ, χρειάζεται βοήθεια έξωτερική "πορνό", "πορνά", επίδειξεις, "τσόντες".

Κι ο έρωτας στά παγκάκια, στά "γιαζόν" γίνεται επίδεικτικό ~~π~~ ς.

"Ελείψε ή ν τ ρ ο π ή δέρμα φυσιολογικό, συμπληρωματικό σέ άντρες και γυναίκες, = άνωμαλία οργανική.

Από καμιά κοινωνία, καμιά έποχή δέ λείπουν άνωμαλίες, διαστροφές ούτε θά λείψουνε.

Όταν όμως "οί τραβεστί" κυριαρχούν σέ ολόκληρες συνοικίες, οί ομοφιλόφιλοι στήν Αγγλία επιμένουν για νόμιμο γάμο, ή άνωμαλία είναι μιᾶ μορφή βίας.

Καθιερωμένη απ'τή μονοσύλλαβη άκατανόητη λέξη.

Μιά μόδα - όπως κι άλλες παρόμοιες για κάποιο ροσχο, κάποιο θέαμα.

Χωρίς παρέμβαση λογική.

Καμιά, διαφοροποίηση γιατί και πώς αύξάνει ή δυστυχία, τό έγκλημα . Οδηγεῖ σέ διάλυση ατόμων, ομαδική.

Οί πολλοί κοινοί άνθρωποι είναι ώστόσο σήμερα ομαλοί ενήλικες μά & νέοι.

"Ας μὴν ἀκούγονται.

Μποροῦν καὶ θέλουν νὰ εἶναι ὁμαλοί.

Τὸ "σέξ" συνδέεται καὶ αὐτὸ τελικὰ μὲ τὴ γλωσσικὴ ἀντίσταση.

Δέν πιστεύω πῶς θὰ συνηθίσουμε καὶ τὶς ἀνωμαλίες τοῦτες, ὅπως κοντεύουμε νὰ συνηθίσουμε τὶς ἀνωμαλίες τοῦ τηλεφώνου. Ἐδῶ μνημονεύουμε κατὰ χρονολογικὴ σειρὰ ὄσους πρωτοπόρους ἀγωνίστηκαν γιὰ "μεταρύθμιση", ὑποστήριξαν ἔμπρακτα τὴ δημοτικὴ ὡς κύριο φορέα τῆς παιδείας καὶ τῆς ζωῆς, πληρώσανε ἄλλοι πιά σιληρὰ καὶ ἄλλοι πιά ἥπια πεποιθήσεις καὶ πειράματα.

Ἀπὸ τοὺς πρώτους πέταξε ἀπ' τὸ Παρίσι ὁ Ψυχάρης τὴ λέξη δημοτικὴ ἄς μὴν τὴν ἤξαιρε, ἡ φωνὴ του καὶ τὰ βιβλία χρήσιμα μὲ τὶς ὑπερβολές του ἔστω πρὸς ἀποφυγὴ.

Τὸ 1908 ὁ Δ. Σαράτσης μὲ συνεργάτη δάσκαλο τὸν Α. Δελμούζο, ἔδρυσαν παρθεναγωγεῖο στὸ Βόλο. Τὸ 1914 κἀθίσαν κατηγορούμενοι.

Τὸ 1909 ἰδρύθηκε ὁ Ἐκπαιδευτικὸς Ὁμιλος μὲ ἡγη-
τικὰ στελέχη γιὰ τὴν ἐκπαιδευτικὴ μεταρύθμιση τὸν Δ. Γλυνοῦ,
τὸν Α. Δελμούζο καὶ τὸν Μ. Τριανταφυλλίδη. Τὸ 1924-25 οἱ
ἐκπαιδευτικοὶ καὶ οἱ ἄνθρωποι τῶν γραμμάτων Γληνός, Βάρναλης,
Καζαντζάκης, Δελμούζος, Ρ. Ἰμβριώτη ἐπίσης κατηγορήθηκαν.
Τὸ κράτος σιηνοθέτησε τὰ "Μαρασλειανά" καὶ τελικὰ διέλυσε
τὰ τελευταία προπύργια τοῦ δημοτικισμοῦ, τὸ Μαρὰσλειο διδα-
σιαλεῖο καὶ τὴν Ἀκαδημία.

Καὶ τότε οἱ δημοτικιστὲς ἀντιπροσωπεύανε διάφορες
κατηγορίες δημοτικῆς στή χρήση της: ἔχει ἐνδιαφέρον καὶ
τώρα τώρα νὰ λεχθεῖ πῶς ἡ Ρ. Ἰμβριώτη π.χ. ἤξαιρε δημοτικὴ,
τὴ μιλοῦσε ἄνετα. Τοῦ Ἰμβριώτη, κείμενα, ὁμιλίες, παρου-
σιάζουνε πλῆθος μεταφραστικὰ σχήματα ἀπὸ τὰ Γερμανικά - ἀπὸ
τότε ἀνισότητες καὶ δυσκολίες γιὰ ἐνιαία δημοτικὴ.

Τέλος, τὸ 1941 ὁ καθηγητὴς Ι. Κακριδῆς καθίζει
κατηγορούμενος στὴν περίφημη "Δίκη τῶν Τόνων".

Λίγα δείγματα πρὸς ἀποφυγὴ, γλωσσικά λαθεμένα:

- 1) "Ἐξαιτίας τοῦ περιορισμένου του χώρου μιᾶς διόροφης
μονοκατοικίας".
- 2) "...ἡ ζωὴ καὶ ἡ ὑγεία τῆς ἐγγύου εἶναι μεγαλύτερης ἀξίας
ἀγαθὸ ἀπὸ αὐτὴν τοῦ ἐμβρύου"
- 3) " Δεδομένου ὅτι..." (ἀπὸ τὸ ÉTANT DONNÉ QUE...)

Στὴν Κοινὴ σωστὴ δημοτικὴ:

- 1) "Έπειδή είναι περιορισμένος ο χώρος σέ διόροφην μονοκατοικία".
- 2) "...ή ζωή και ή υγεία τής έγγύου έχουν μεγαλύτερη αξία από τή ζωή και τήν υγεία τοσ έμβρύου"
- 3) "Έπειδή..."

Πολυλογία στήν έκφραση, κακή χρήση τής γλώσσας, θολώνει και τό νόημα:

- 1) " Καί τά πορίσματα... όσο πλήρη κι αν είναι , σπάνια συνοψίζουν τή θετική προώθηση πού έπιτελέστηκε αναφορικά μέ τό συγκεκριμένο στόχο τής άρχικης σύλληψης".
- 2) "Άλλά ο συναγωνισμός μακριά από τό νά δηλώνει τή δομή τών κεφαλαιοκρατικῶν σχέσεων παραγωγής συνίσταται άκριβῶς στό άποτέλεσμα τοσ νομικοσ και τοσ ιδεολογικοσ στοιχείου πάνω στις οίκονομικές-κοινωνικές σχέσεις".
- 3) "Ανάμεσα στή σχολαστική και ειρωνικά χρησιμοποιούμενη μουσική και τούς γκροντέσια ρεαλιστικούς θορύβους. Τά άποτέλέσματα άπ' τήν κοσμογονική και τρυφερή πρώτη συμφωνία τοσ Μάλερ (και κυρίως τό άρχικό θέμα του "Φέρ Ζάκ" πού χρησιμοποιείται στό φίλμ σάν ήχητικό λαϊτ μοτίφ) και οι χυδαίοι ήχοι άπ' τό ροχαλητό και τό φαγοπότι δημιουργοσν ένα έξοχο κοντραμπούντο πού ύπηρετεί θαυμάσια τήν όλη ειρωνική και σαρκαστική διάθεση τοσ σκηνοθέτη".
- 4) "Αν παρατηρήσουμε μέ προσοχή τίς μεγάλες γραμμές τής ανάπτυξης της και τά χαρακτηριστικά τών εξέλικτικῶν της διεργασιῶν, διακρίνουμε τότε ότι ή άνθρωπότητα έχει ένα ειδικό τρόπο για νά προοδεύσει, ότι έχει ένα καθ'αυτό δικό της στύλ, τό όποιο ως τόσο μάς θυμίζει ένα άλλο: τό στύλ τοσ ίδιου τοσ Σύμπαντος, τό όποιο μένει πιστό, όπως και ο μηχανισμός ανάπτυξης τοσ δέντρου τής ζωής, στήν ίδια τή δυναμική τοσ Κόσμου, στα ίδια σταθερά και αναλλοίωτα δεδομένα".

Έμεϊς κάναμε και τή διάγνωση ότι αυτά είναι τυμπανισμός ή άεροφαγία.

Συνεργάστηκα στή δουλιά τούτη μέ "φιλόλογους" άκόμη, συμφωνήσαμε, διαφωνήσαμε, καλόπιστα μά τήν πρωτοβουλία και τήν εύθύνην διατηρώ άκέραια και ύπογράφω.

Έλλη Παπαδημητρίου

"Αν ύπάρχει ενδιαφέρον για τό θέμα "γλωσσική αντίσταση" θά δοθοσν σ' όποιον ζητήσει έξηγήσεις." Αν δέν ύπάρχει περιττεύουν.

η η αντιπροσώπων ἄς ἔχον τὸ νῦν τῆς: μετὰ τὴν κατασκευή
της γέφυρας, τὴν μεγάλην ἰσχύον τῆς ἐκκατάστασης γὰρ ~~ἐπι~~
ἐπιτομῆς, ἐπιγραφῆς, καταδόχας φαγητῶν, ὄχιτες τροχάλας κ.
ἴσως ἡ νεοδημοκρατικὴ μεσοψήφια τῆς Βουλῆς σε κατὰ
περίοδο διακοπῶν, συνδέσει σε συνεργασία μετὰ τὴν Νομαρχία
~~κατὰ~~ μὴ ἐκκατασκευασμένη ὁδοματῖα ^{της πρωτεύουσας} κ. ψήφισε καὶ ἐνὰ
ἀδελφὸς Σίτυ, κατὰ Ἀτζεντὸν ἄρχοντα ἀγαθῶν ^{το κοινῶ} ~~ἐπι~~ πρωθυπουργοῦ
πρὸς τὴν παρεμπόδιον στο ~~ἐπι~~ ζήτημα Πάρας. γὰρ τὴν ἐπιβεβαιώσεται
χωρὶς κατὰ ἐμφύσησιν πῶς κατασκευάσεται, ἀνέκοιτε
ἐπὶ τὴν Δύση.

κατοίκιας και του γιου και της γης ολόκληρης.

Γλωσσολόγοι, καθηγητές, ειδικοί και αρμόδιοι συζητούνε, διαφωνούνε, συμφωνούνε με τό συντακτικό στο χέρι όμως δέν έχουν δηλώσει πώς σχήματα γλωσσικά και νοήματα "έξωθεν" είναι υπότεια γλωσσική.

Ούτε ακούστηκε κήρυγμα για γλωσσική αντίσταση κι έπιβίωση.

Κι ή δημοτική πού έορτάζουμε για επίσημη γλώσσα, βήμα χρήσιμο.

Όμως δέν είναι δημοτική μερικές τριτόκλιτες κατάληξεις νά γίνουν πρωτόκλιτες: αντί "της κατάστασης" νά γράφομε "της κατάστασης", αντί "της έκθέσεως" της "έκθεσης".

Ούτε τό "υπό" νά γίνει "κάτω από", τό άλματῶδες νά γραφτεί "άλματῶδικο".

Και πολλά άκοσμε και διαβάζομε, είναι περιττή και παρεξηγημένη πρόοδος. π.χ. στην έφημερίδα του λαού γράφεται ήμερομηνία "9 Μάη" "10 Νοέμβρη". Περιττό γιατί όλοι καταλαβαίνομε Μάϊος -γενική Μαΐου, Νοέμβριος-γενική Νοεμβρίου.

Και λαθεμένο γιατί σε σωστή δημοτική θά πεις "18 τοῦ Μάη" "20 τοῦ Νοέμβρη". Δημοτική δηλαδή αποκριάτικη, ρούχα καθημερινά πού τά φοράς στραβά.

Άκούστηκαν από επίσημα πρόσωπα και διάφορα παράξενα. Ένας Άκαδημαϊκός -γιατρός αυτός - δήλωσε πώς για νά μιλήσουμε καλά έλληνικά πρέπει νά μάθουμε καλά ξένες γλώσσες, σάν νά είναι οι γλώσσες έτοιμες σε σφραγισμένα μπουκάλια, διαλέγεις και μεταγγίζεις όπως στην έπάρατη νόσο - τό νέο αίμα, ~~οι άλλοι πολίτες.~~

Ένας έπιμορφωσίας, μόνιμος κάτοικος στο Παρίσι ήταν έδῶ για "διακοπές", σε συζήτηση πού άνοιξαμε ειπε τεντώνοντας τά πόδια του: "Τί κι αν δέν έχομε γλώσσα..." "Άραγε τί νά λέει τώρα τό 1982; ~~Επίσης Άσδραχῆς;~~

Η ΕΛΜΕ πρόσφατα πανηγυρίζοντας τό μονοτονικό πρότεινε νά γράφεται τό ι, τό γνωστό μας ιώτα, με μιά τελεία στην κορφή, τόν πρόσθετο άχρηστο κόπο δέν τόν υπολόγισε, αύξησε μόνο τό "ανάποδο καμάρι" μας, ο έξευρω-
παϊσμός.

Έδῶ ειπαμε δέν έχομε πρόθεση ούτε γνώσεις για με-

Γλώσσα και άγλωσσία

-παρατηρήσεις έμπειρικές-

Λέμε και πιστεύουμε πώς ο λόγος είναι κύρια σύνδεση του κοινού ανθρώπου με τον κόσμο, παίρνει και δίνει, διπλή λειτουργία, έφοδιο και όργανο ή γλώσσα. Κι ή κανονική γλωσσική λειτουργία είναι δείγμα υγείας, κανονική άναπνοή.

Σήμερα ή γλώσσα, ή άναπνοή μας δέν είναι κανονική.

Μερικά συμπτώματα κρίσιμα, πρόσφατα:

"Έχουν πληθύνει άκατανόητες ξένες λέξεις σε άρθρα, έφημερίδες, σε περιοδικά, σε κουβέντες οι μονοσύλλαβες τέστ, σέξ, στάρ, μπάρ, ήχος και νόημα στ'αυτιά πού άκοϋνε, στά μάτια πού διαβάζουνε, τελικά στό νοϋ μιά σκόνη, ένα θόλωμα, ένα κουτούλισμα στό σιοτάδι, δηλαδή τραυματισμός.

Έπίσης οι άκατανόητες δισύλλαβες, πολυσύλλαβες, σήριαλ, μπουτίκ, τσεκάπ, σεβενάπ, λέξεις πού δέν έχουν κλίσεις, δέν έχουν πληθυντικό προκαλοϋν κι αυτές στόν όμαλό άνθρωπο άμηχανία, έπειδή κι'ό άγράμματος νεοέλληνας χειρίζεται άλάθευτα όνομαστική, γενική, αίτιατική, πληθυντικό, τό γλωσσικό του έργαλειό έχει άρμούς, χορδές, διαφορετικές, ό νοϋς διστάζει πώς θά τις χειριστεί, πώς θά παραγγείλει π.χ. "δύό κάσες σεβενάπ ή σεβενάπια" θά ρωτήσει "τή διεύθυνση τής μπουτίκ ή τής μπουτίκας σας παρακαλώ;". άσυνενοησία δηλαδή και χαμένος χρόνος και κόπος ώπου νά μάθει νά τά παπαγαλίζει.

Συχνά κουτσορευεί τή φράση "σεβενάπ δυό", "μπουτίκ διεύθυνση"; "δηλαδή κουτσορευείται ή γλώσσα, κουτσορευείται κι'ή άναπνοή, τελικά κι'ή ζωή και καμαρώνομε.

Βέβαια ό άνθρωπος δέ ζει χωρίς καμάρι, κρυφό ή φανερό, οι νεοέλληνες καμαρώνανε κάποτε τ'άρσενικά παιδιά, ένα μουλάρι πού βγήκε γερό, μιά κόρη όμορφη πού τήν πήρε γιατρός χωρίς προίκα, έπειτα τό φορντάκι πού έβγαζε άνήφορο.

Τώρα μισθωτοί, εργατικοί μά και αγρότες έχουν τό καμάρι τής καταναλωτικής κοινωνίας, δηλαδή αμερικάνικος τρόπος ζωής: παίρνεις καινούργια καιπετάς.

Πάντα βέβαια ο "έξυπνος" νεοέλληνας πουλούσε δικιά του χρήσιμα, όμετανάστης στό πρώτο λιμάνι αγοράζε άχρηστα και καμάρωνε. Μέ τό ανάποδο καμάρι.

Και σπάνια νά πεϊ "δέν ξέρω, δέν κατάλαβα".

Και βέβαια καταλαβεινάριεκά τά εύκολα τά πρόχειρα π.χ. ένας νησιώτης είδε "σνάκ-μπάρ" στήν Όμόνοια, είδε "σάντουϊτς" στίβες άξεχώριστες, φρέσκες ή μπαγιάτικες είδε δυό δάκτυλα "ζαμπόν" νά κρέμεται. Μέ τό θάρρος λοιπόν πού τοϋ δίνουνε τόσες λέξεις "άκατανόητες" πάει στό νησί του, άνοίγει "σνάκ-μπάρ", επιβάλλει τήν όρθοστασία, μεζέ πιό άνοστο από άχυρο, τό πιοτό βουβό, τό παράγγελμα "συντομεύετε", ν'άδειάσει κανένα σκαμνί, "ο κέ" δηλαδή πρόοδος. Κι ή νεολαίακάνει χαρές.

Ή ταβέρνα συγκατάβαση. Πόσοι περιμένουνε νά ψηθει κανένα πλοκάμι χταποδάκι στά κάρβουνα...

Νοσταλγίες; Ίσως. Μά και όργή. Όργή ταιριάζει για τόν ξεπεσμό τής άναψυχής άρα και τής έργασίας τοϋ κοινοϋ ανθρώπου, άρα και τής ζωής.

Κάποτε για ένα λόγο πού πετοϋσε μία παρέα πρός τ'άντικρινό τραπεζάκι -όχι βρισιά- έπρεπε νά δοθει λόγος, έξήγηση, συχνά σπάζανε κεφάλια, ποτήρια, καιό μεγάλο.

Μάπιό μεγάλο καιό σέ σικλαβιά, σέ δικτατορίες. Δέ ζητά οϋτε δίνει λόγο κανείς, τό "πεινώ-πεινώ", "είδοποιεΐστε τή μάνα μου", "βοήθεια" πέφτει στό κενό.

Έπικρατεϊ έτσι μεθοδευμένο, αντιμώρητο έγκλημα. Μαφίες, "νονοί", κατά συνοικία, όπως σέ διάφορες ένωμένες πολιτείες...

Μερικές λέξεις καινούργιες άόριστες π.χ. ή λέξη πρόβλημα έφτασε και στά χωριά. Σοϋ λένε "είχα πρόβλημα φέτος μέ τήν κασίκα μου" αντί νά χρησιμοποιοϋν κυριολεξία "άπέβαλε φέτος ή κασίκα μου" ή "έχω πρόβλημα μέ τό γιό μου" αντί "έμεινε στήν ίδια τάξη".

Ή λέξη όμως πρόβλημα είναι άόριστη, δείγμα τής άμηχανίας πού κυβερνά τόν αμερικάνικο τρόπο ζωής πού άποφεύγει τήν πραγματικότητα. "Αρα και γλωσσικά και λογικά άγνοεϊ τούς πυραύλους, τόν πυρηνικό κίνδυνο (κι ό 6ος κι ό 7ος στόλος τους άμηχανία έκφράζουνε), ζημιά δηλαδή και τής